

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j.: CPR-37315-3/ČJ-2023-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j.: CPR-37315-3/ČJ-2023-930310-V236, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 7. 9. 2023, č. j.: KRPA-300565-15/ČJ-2023-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce

1 roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce, a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu správní orgán I. stupně při stanovení druhu a výše ukládaného opatření kladl k tíži neoprávněnou činnost v podobě výkonu práce bez oprávnění k této činnosti. Řízení však nebylo vedeno podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 z.p.c. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je nepřípustné, aby žalobci přitěžovala skutečnost, která vytváří samostatnou skutkovou podstatu.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 6. 9. 2023 v 20:00 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, byla zjištěna absence oprávnění k pobytu, v cestovním pasu neměl žalobce vylepené žádné platné vízum a poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 22. 12. 2021, jiné vstupní ani výstupní razítko nebylo v pasu uvedeno (úřední záznam ze dne 6. 9. 2023, č. j.: KRPA-300565-1/ČJ-2023-000022, a žalobcův cestovní pas).
6. Dne 7. 9. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-300565-10/ČJ-2023-000022).
7. V rámci svého výslechu dne 7. 9. 2023, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-300565-11/ČJ-2023-000022, žalobce mj. uvedl, že do České republiky přiletěl dne 22. 12. 2021 kvůli práci, za tímto účelem měl vízum. Po skončení platnosti víza v České republice setrval, neboť se nechtěl vrátit do země původu, potřeboval si vydělat peníze na splácení půjčky. Je si plně vědom neoprávněnosti svého pobytu, ubytování střídal podle momentálního místa výkonu práce. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, jeho rodiče, bratr a vzdálení příbuzní žijí v Uzbekistánu. Cítí se zcela zdravý, ve vycestování mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu kromě splácení dluhu nic nehrozí, o azyl ani jiný druh ochrany nikdy nežádal, poněvadž k tomu neměl důvod.
8. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 7. 9. 2023 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, ev. č. ZS56481, podle něžž je vycestování žalobce možné, neboť mu v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c.
9. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 7. 9. 2023, č. j.: KRPA-300565-15/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ustanovení § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné.
10. Dne 18. 9. 2023 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, přičemž odvolací námitky se zcela shodují s žalobními body.
11. Dne 7. 11. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
16. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 22. 12. 2021 a pobýval v České republice neoprávněně ode dne 20. 5. 2022 (po skočení platnosti víza) do dne 6. 9. 2023 (kdy byl kontrolován policejní hlídkou). O uvedeném jednoznačně svědčil žalobcův cestovní doklad; pokud by žalobce schengenský prostor řádně opustil, musel by to mít ve svém dokladu vyznačeno. Sám žalobce během svého výslechu potvrdil, že skutečně na území schengenského prostoru vstoupil dne 22. 12. 2021 a od té doby z něj již nevycestoval, přičemž neoprávněnost svého pobytu nijak nezpochybňoval. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c.
17. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval, že „konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). V nyní projednávané věci se správní orgán I. stupně i žalovaná zabývaly taktéž absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění.
18. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně se pouze uvádí, že „žalobce přicestoval na území České republiky s úmyslem výdělků v souvislosti s výkonem pracovní činnosti [...] je z jeho jednání zcela jasná účelovost počínání si v souvislosti se snahou dosáhnout svého cíle, kdy tímto cílem byla další neoprávněná činnost v podobě výkonu pracovní činnosti bez oprávnění k této činnosti [...]“. V napadeném rozhodnutí se pak výslovně uvádí, že naplnění skutkové

podstaty podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 z.p.c. nebylo ve správním řízení zjištěno. Informace o výdělečné činnosti pocházela výhradně ze sdělení žalobce z jeho výsledku a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeném rozhodnutí byla podle názoru soudu pojata jen coby motivace žalobce k jeho neoprávněnému pobytu. Tato motivace byla hodnocena spolu s dalšími okolnostmi případu, jako je délka neoprávněného pobytu, žalobcovo doznání, bezúhonnost či absence vazeb k území České republiky. Pokud by žalobce svou motivaci sám nezmínil, správní orgány by se jí vůbec nezabývaly. Nebylo šetřeno, u jakých subjektů žalobce pracoval a zda výdělečná činnost trvala po celou dobu neoprávněného pobytu. Naopak případné prokázání skutkové podstaty podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 z.p.c. by vedlo k citelnějšímu postihu, neboť by pak žalobce byl sankcionován za jednání ve dvou sbíhajících se skutkových podstatách.

19. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba při dolní hranici, a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobce na území pobýval neoprávněně více než rok a čtvrt a vykonával zde, jak sám uvádí, protiprávně výdělečnou činnost, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

